

UZASADNIENIE

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 9 lipca 2014r. K. S. nabył od hodowcy z Republiki Czeskiej pumę concolor. K. S. początkowo przetrzymywał pumę w swoim domu w M. nr 138a, gmina J., a następnie w Z., na posesji bez nadanego numeru, gdzie przeprowadził się z żoną i dzieckiem w dniu 1 września 2016r. i gdzie stale zamieszkuje. Na ogrodzeniu działki zamieszkiwanej przez K. S. znajduje się ostrzeżenie, wskazujące, że na terenie posesji znajduje się niebezpieczne zwierzę. W okresie od 10 maja 2018r. do dnia 04 października 2018r. K. S. mimo, iż nie prowadził działalności gospodarczej, w tym działalności cyrkowej przetrzymywał w miejscowości Z. na posesji bez numeru, nr działki (...) zwierzę niebezpieczne dla życia i zdrowia pumę concolor.

(**dowód:** zeznania świadka A. P. oraz załączoną dokumentacją k. 2-10, 46-78 i 231v-233, zeznania świadka P. K. k. 132 i 231-231v, pismo Powiatowego Lekarza Weterynarii w J. z załącznikami k. 138-149, zeznania świadka I. G. k. 152-153, 227v-230, zeznania świadka W. W. k. 107-108 (odpis k. 212) i 230v-231, zeznania świadka T. M. (1) k. 105-106 (odpis k. 213), zeznania świadka D. M. k. 109-110 (odpis k. 214) i 230-230v, częściowo wyjaśnienia obwinionego K. S. k. 159-160, 225-227).

Przed zakupem pumy K. S. dokonał zgłoszenia faktu rozpoczęcia działalności gospodarczej pod firmą (...) obejmującą swoim zakresem działalność związaną z wystawianiem przedstawień artystycznych, a w tym działalność grup cyrkowych, w którym wskazał jako datę rozpoczęcia działalności dzień 25 czerwca 2014r., a jako stałe miejsce prowadzenia działalności M. nr 138a (...)-(...) J.. Z dniem 21 czerwca 2016r. K. S. zawiesił działalność gospodarczą. Wznowił ją w dniu 8 maja 2018r., po czym ponownie zawiesił swoją działalność z dniem 10 maja 2018r..

(**dowód:** dane z (...) k. 15, 20-21 i 158, wyjaśnienia obwinionego k. 225-227, akta sprawy Sądu Rejonowego w J. pod sygn.. II W 1215/14 k.2,4-7,11-14,20-29,31-32,53-54,60-61,75,85-107,120,145, 156-158).

W dniu 8 sierpnia 2014r. puma została wpisana do prowadzonego przez Starostwo Powiatowe w J. rejestru zwierząt egzotycznych, w którym określono cel jej przetrzymywania jako działalność cyrkową, z kolei w dniu 7 listopada 2014r. Powiatowy Lekarz Weterynarii w J. wpisał działalność K. S. do rejestru podmiotów nadzorowanych działalność w zakresie organizowania pokazów i występów.

(**dowód:** wyjaśnienia obwinionego k. 224v-225, akta sprawy Sądu Rejonowego w Jędrzejowie pod sygn.. II W 1215/14 k.2,4-7,11-14,20-29,31-32,53-54,60-61,75,85-107,120,145, 156-158).

K. S. przetrzymując zwierzę pumy concolor w miejscowości Z., powiat (...) w okresie od dnia 14 września 2016r. do dnia 4 października 2018r. nie zgłosił do rejestru prowadzonego przez Starostę (...) o posiadaniu na terenie miejscowości Z. zwierzęcia puma z kategorii zwierząt niebezpiecznych dla życia i zdrowia ludzi, tj. w rejestrze żywych zwierząt gatunków wymienionych w załącznikach A i B rozporządzenia Rady (WE) nr 338/97 z dnia 9 grudnia 1996r. w sprawie ochrony gatunków dzikiej fauny i flory w drodze regulacji handlu nimi, zaliczonych do płazów, gadów, ptaków lub ssaków prowadzonego przez Starostwo Powiatowe w Z..

(**dowód:** informacja Starostwa Powiatowego w Z. k. 112).

W styczniu 2018r. w lokalu (...) przy ul. (...) w M. K. S. uczestniczył nieodpłatnie w akcji charytatywnej, w trakcie której prezentował zwierzę puma concolor z kategorii zwierząt niebezpiecznych dla życia i zdrowia ludzi zarówno w samym lokalu, jak i przed lokalem, tj. poza miejscem wyznaczonym do organizowania takich prezentacji w miejscu i sposób nie gwarantujący bezpieczeństwa znajdujących się tam ludzi. Zwierzę było zabezpieczone szelkami i smyczą.

W trakcie akcji charytatywnej pozostawało pod nadzorem K. S.. Osoby uczestniczące w akcji charytatywnej mogły dotknąć zwierzęcia i zrobić sobie z nim zdjęcie.

(dowód: wydruki fotografii z portalu społecznościowego k. 67-70, 73,75, 95-99, 117-121, zeznania świadka M. S. k. 123, 243v-244).

W dniu 2 sierpnia 2018r. Powiatowy Lekarz Weterynarii w Z. I. G. podjął próbę kontroli dobrostanu pumy concolor w miejscowości Z. na terenie działki zamieszkiwanej przez K. S.. K. S. odmówił Powiatowemu Lekarzowi Weterynarii w Z. przeprowadzenia kontroli poprzez niewpuszczenie go na teren posesji i zażądał pisemnego upoważnienia od Powiatowego Lekarza Weterynarii w Z. do przeprowadzenia kontroli oraz zawiadomienia o zamiarze przeprowadzenia kontroli na piśmie ze szczegółowym wskazaniem podstawy prawnej i zasadności kontroli, w związku z udaremnieniem przeprowadzenia kontroli przez K. S. Powiatowy Lekarz Weterynarii w Z. odstąpił od przeprowadzenia kontroli terenowej.

W dniu 2 sierpnia 2018r. Powiatowy Lekarz Weterynarii w J. przeprowadził kontrolę działalności K. S. prowadzonej w M. nr 138a (...)-(...) J.. W wyniku kontroli ustalono, że K. S. nie mieszka ani nie prowadzi działalności cyrkowej pod wskazanym adresem.

(dowód: pismo Powiatowego Lekarza Weterynarii w Z. z załącznikami k. 136-137, pismo Powiatowego Lekarza Weterynarii w J. z załącznikami k. 138-149, zeznania świadka I. G. k. 152-153, 227v-230).

K. S. ma 35 lat. Obecnie nie prowadzi działalności gospodarczej, którą zawiesił z dniem 10.08.2018r.. Utrzymuje się z pomocy rodziców, rodziny, prac dorywczych. Na swoim utrzymaniu posiada dwie osoby – niepracującą żonę i dziecko w wieku 1,5 roku. Posiada samochód marki K. z 2000r.. Obwiniony nie leczył się psychiatrycznie, neurologicznie, odwykowo.

(dowód: wyjaśnienia obwinionego K. S. k. 159-160, 224v).

Obwiniony K. S. przesłuchany w toku postępowania wyjaśniającego nie przyznał się do popełnienia zarzuconych mu czynów i wyjaśnił, że puma concolor jest zarejestrowana w rejestrze zwierząt egzotycznych prowadzonym przez Starostwo Powiatowe w J., a miejsce jej stałego przetrzymywania znajduje się pod adresem M. 138a w Gminie J.. Obwiniony wyjaśnił, że jego działalność była kontrolowana przez Regionalną Dyрекcję Ochrony (...) w K. z wynikiem pozytywnym, jak również że nie przypomina sobie, żeby był informowany o planowanej kontroli na Z.. Obwiniony wyjaśnił także, że działkę w Z. traktuje jako miejsce do wypoczynku, w którym z uwagi na świeże powietrze przebywają jego żona i dziecko. Odnośnie spotkania w (...) obwiniony wyjaśnił, że było to prywatne spotkanie, na którym puma była wyłącznie jego towarzyszem z uwagi na to, że jechali wtedy w dalszą podróż. Przesłuchiwany w toku postępowania sądowego obwiniony wyjaśnił, że zawiesił swoją działalność gospodarczą z uwagi na duże koszty jej prowadzenia i w każdej chwili może ją wznowić. Obwiniony wyjaśnił nadto, że żadna z trzech osób usiłujących skontrolować jego działalność na terenie działki w Z. nie okazała mu upoważnienia do prowadzenia kontroli, chociaż jest taki obowiązek, a miejscem stałego przetrzymywania pumy jest M. 138, a więc nie było podstawy do przeprowadzenia kontroli. Odnośnie wydarzeń z M. obwiniony wyjaśnił, że puma była trzymana przez niego na uwięzi, w sposób krępujący ruchy i nie było mowy o swobodnym dostępie pumy do dziecka, było tam przeprowadzane nagranie klipu dla dziewczynki o imieniu L., zdjęcia które zostały załączone to zdjęcia zrobione w dniu tego zdarzenia. Występ w M. nie miał charakteru cyrkowego, nie zgłaszał udziału w tym spotkaniu instytucjom publicznym. Nadto obwiniony podał, iż posesję w Z. wynajął w imieniu żony, a działania świadka G. powodowały obawę o brak obiektywizmu świadka w przeprowadzeniu tej kontroli, w jego ocenie nie była to kontrola, a taka kontrola byłaby ze szkodą dla niego.

(**dowód:** wyjaśnienia obwinionego k. 159-160, 224v-227, 229-229v).

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Sąd uznał wyjaśnienia obwinionego K. S. jedynie za wiarygodne w tym zakresie, w jakim potwierdzenie znajdują one w zgromadzonej w sprawie dokumentacji, a zatem w zakresie uprzedniego przetrzymywania pумы w M., prowadzonej tam kontroli (...) Dyrekcji Ochrony (...) w K. oraz faktu zarejestrowania pумы w rejestrze zwierząt egzotycznych prowadzonym przez Starostwo Powiatowe w J., które to okoliczności pozostają jednak irrelevantne z uwagi na przedmiot tego postępowania. Nadto Sąd uznał w dużej mierze za wiarygodne wyjaśnienia obwinionego w zakresie w jakim opisał on swój udział w akcji charytatywnej prowadzonej w (...), z wyłączeniem tego, że w ocenie obwinionego dzieci nie miały dostępu do pумы, co pozostaje w oczywistej sprzeczności z załączoną do akt sprawy dokumentacją fotograficzną z wydarzenia. Sąd stanął przy tym na stanowisku, że podawane przez obwinionego okoliczności związane z charakterem tej akcji nie mają znaczenia dla prawnokarnej oceny jego zachowania, podobnie jak wskazywane przez obwinionego okoliczności związane z kontrolą działki w Z.. Sąd nie dał z kolei wiary obwinionemu co do wskazywanej przez niego okoliczności jedynie czasowego przebywania obwinionego wraz z pumą na terenie działki w Z., gdyż wyjaśnienia obwinionego w tym zakresie pozostają całkowicie sprzeczne z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, a w tym zeznaniami świadków: obecnych sąsiadów obwinionego czy P. K., od którego obwiniony najął działkę. Fakt opuszczenia przez obwinionego domu w M. potwierdził nadto wynik przeprowadzonej na terenie posesji kontroli Powiatowego Inspektora Weterynarii w J. (k.138-149), a wyjaśnienia obwinionego, w których wskazuje on, że na działkę w Z. – z uwagi na walory środowiskowe – przeprowadziła się jedynie jego żona z dzieckiem, budzą oczywiste wątpliwości.

Sąd dał z kolei pełną wiarę zeznaniom przesłuchanym w przedmiotowej sprawie świadkom, a w tym A. P., która jako umocowany przedstawiciel Fundacji (...) złożyła w przedmiotowej sprawie zawiadomienie o popełnieniu przez obwinionego wykroczeń i złożyła obszernie zeznania, które w całości znalazły potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym.

Sąd uznał za wiarygodne również zeznania świadków P. K., T. M. (1), W. W. i D. M., którzy zeznawali na okoliczność faktycznego zamieszkiwania K. S. wraz z pumą na działce w Z.. Sąd miał przy tym na uwadze, że P. K. pozostaje w konflikcie z obwinionym na tle najmu przedmiotowej działki. Zeznania tych świadków, co do samego faktu zamieszkiwania obwinionego na działce oraz tego, że na tej działce przetrzymywana jest puma pozostają ze sobą zbieżne, a ponadto znajdują potwierdzenie chociażby w wyniku kontroli prowadzonej przez Powiatowego Inspektora Weterynarii w Z.. Świadkowie W. W. (k.107-108, 212, 230v-231), T. M. (2) (k.105-106, 213), D. M. (k.109-110, 214, 230-230v) potwierdzili, iż obwiniony przebywa na działce od około 2 lat, gdzie posiada zwierzęta psa, kozy, konie oraz pumę, świadek W. W. podała, iż nawet oglądała tą pumę ze znajomymi w klatce, świadkowie widzieli też jak obwiniony spacerował z pumą po lesie. Symptomatyczne jest to, iż wyżej wymienieni sąsiedzi obwinionego wypowiadali się o nim pochlebnie, a co za tym idzie nie sposób uznać by podawane przez nich okoliczności dotyczące przetrzymywania przez niego na posesji w Z. zwierzęcia puma były nieprawdziwe. Świadek P. K. jednoznacznie stwierdził, iż obwiniony informował go o problemach z swoimi rodzicami, z którymi mieszkał i chciał się gdzieś wyprowadzić i wtedy zaproponował mu działkę w Z., gdzie obwiniony zamieszkał od dnia 01.09.2016r. wraz z żoną i kotem pumą, a po tym jak dowiedział się, że takie posiadanie pумы jest nielegalne, chciał żeby obwiniony się wyprowadził, gdyż obwiniony nie ma ani pisemnej, ani ustnej zgody aby tam dalej przebywać i posiadać zwierzęta. Ich relacje z obwinionym popsuły się od października 2016r. i od tego czasu był tam 3 razy i widział pumę, wcześniej od 01.09.2016r. był z obwinionym i pumą na spacerze.

Odnośnie zeznań wyżej wskazanego świadka I. G. podkreślić należy, że zeznawał on na okoliczność podjęcia kontroli na terenie działki w Z., zajmowanej przez obwinionego, a zatem na okoliczności swojej działalności jako Powiatowy Lekarz Weterynarii w Z.. Nie ma przy tym żadnych podstaw do tego, ażeby podważać wartość zeznań świadka, który obiektywnie przedstawił przebieg podjętych czynności w ramach kontroli oraz ich wynik, które potwierdził załączoną do akt sprawy dokumentacją pokontrolną. Świadek podał, iż podjęte czynności kontrolnych było konsekwencją zgłoszenia dokonanego przez Policję. Świadek wyraźnie stwierdził, iż jako Powiatowy Lekarz Weterynarii nie musi mieć upoważnienie o którym mowa w art. 19 ustawy o Inspekcji Weterynaryjnej, takie upoważnienie dotyczy pracowników inspekcji weterynaryjnej. Podkreślenia w tym miejscu wymaga fakt, iż obwiniony początkowo negując podstawy prawne i faktyczne przedmiotowej kontroli, podnosił w szczególności zarzut, iż nie zostały przedstawione

upoważnienia przez osoby kontrolujące, w tym Powiatowego Lekarza Weterynarii, zaś w toku dalszych wyjaśnień odwoływał się do obawy obiektywizmu Powiatowego Lekarza Weterynarii w przeprowadzeniu kontroli (k.229v), nie podnosząc tak jak wcześniej, iż Powiatowy Lekarz Weterynarii nie okazał mu upoważnienia. Znamienne jest to, iż obwiniony nie wyjaśnił jakie okoliczności wzbudziły w nim obawę braku obiektywizmu ze strony Powiatowego Lekarza Weterynarii w Z., gdyż późniejsze próby współpracy z jego strony nie mogą przecież rzutować na ocenę jego decyzji w dniu kontroli, kiedy udaremnił przeprowadzenie kontroli.

Sąd nie miał nadto podstaw, aby odmówić wiary zeznaniom M. S. (k.122-123, 243v-244), który zeznał na okoliczność przebiegu akcji charytatywnej zorganizowanej w (...), a którego zeznania znalazły potwierdzenie zarówno w załączonych do akt sprawy fotografiach, jak i częściowo wyjaśnieniach obwinionego.

Sąd nie miał nadto powodów ażeby odmówić wiary zaliczonym w poczet materiału dowodowego przedmiotowej sprawy dokumentom, a w tym informacjom Powiatowych Inspekcji Weterynarii czy załączonej do akt sprawy dokumentacji fotograficznej, a dowody te nie były nadto kwestionowane przez strony postępowania jako nie budzące wątpliwości co do ich wiarygodności.

Nie było również podstaw do podważania wiarygodności danych osobopoznawczych zgromadzonych co do osoby oskarżonego, wobec czego, w ocenie Sądu i te dane mogły stanowić podstawę poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych.

W ramach zarzuconych obwinionemu wykroczeń Sąd uznał K. S. za winnego tego, że:

a) w okresie od dnia 10.05.2018r. do dnia 04.10.2018r. pomimo zakazu posiada zwierzę niebezpieczne dla życia i zdrowia ludzi Pumę concolor w miejscowości Z. na terenie zamieszkanego posesji, która nie ma numeru, nr działki (...), tj. za winnego popełnienia wykroczenia z art. 131 ust.4 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004r. o ochronie przyrody,

b) w styczniu 2018r. w M. przy ul. (...). N. B. 13 na terenie lokalu (...) oraz przed nim prezentował zwierzę Pumę concolor z kategorii zwierząt niebezpiecznych dla życia i zdrowia ludzi poza miejscem wyznaczonym do organizowania takich prezentacji w miejscu i sposób nie gwarantujący bezpieczeństwa znajdujących się tam ludzi, tj. za winnego popełnienia wykroczenia z art. 37 ust.1 w zw. z art. 18 ust.1 i 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997r. o ochronie zwierząt,

c) w okresie od dnia 14 września 2016r. do dnia 04.10.2018r. nie zgłosił do rejestru prowadzonego przez Starostę (...) o posiadaniu na terenie miejscowości Z. zwierzęcia Pumi concolor z kategorii zwierząt niebezpiecznych dla życia i zdrowia ludzi, tj. za winnego popełnienia wykroczenia z art. 127 ust. 3 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004r. o ochronie przyrody,

d) w dniu 2 sierpnia 2018r. w miejscowości Z., na terenie zamieszkiwanej posesji, która nie posiada numeru udaremnił Powiatowemu Lekarzowi Weterynarii w Z. przeprowadzenie kontroli dobrostanu zwierzęcia Pumi concolor, tj. za winnego popełnienia wykroczenia z art. 37 ust.1 ustawy z dnia 29 września 2004r. o Inspekcji Weterynaryjnej,

Zgodnie z treścią art. 73 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004r. o ochronie przyrody zabrania się posiadania i przetrzymywania zwierząt gatunków niebezpiecznych dla życia i zdrowia ludzi. Z kolei z treści art. 73 ust. 2 powołanej ustawy wynika, że powyższy zakaz nie dotyczy ogrodów zoologicznych, cyrków i placówek naukowych prowadzących badania nad zwierzętami, a także ośrodków rehabilitacji zwierząt. W świetle powyższej regulacji, jak również w świetle zgromadzonego materiału dowodowego, nie ma wątpliwości, że obwiniony swoim zachowaniem naruszył zakaz wymieniony w art. 73 ust. 1 ustawy.

Już sama ustawa przewiduje bowiem podział gatunków zwierząt niebezpiecznych dla życia i zdrowia ludzi na dwie kategorie: I - obejmującą najbardziej niebezpieczne gatunki lub grupy gatunków zwierząt, które z przyczyn naturalnej agresywności lub właściwości biologicznych mogą stanowić poważne zagrożenie dla życia lub zdrowia ludzi i II - obejmującą pozostałe gatunki lub grupy gatunków zwierząt niebezpiecznych dla życia i zdrowia ludzi. Szczegółowego podziału gatunków zwierząt na te dwie kategorie poszukiwać należy z kolei w akcie wykonawczym do tej ustawy

– Rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 3 sierpnia 2011r. w sprawie gatunków zwierząt niebezpiecznych dla życia i zdrowia ludzi. Zgodnie z treścią jego Załącznika nr 1 kuguar, a zatem puma concolor, sklasyfikowana została jako gatunek przynależny do kategorii I (l.p. 242), wobec czego nie ma wątpliwości, że jest ona zwierzęciem gatunku niebezpiecznego dla życia i zdrowia ludzi w rozumieniu art. 73 ust. 1 wyżej powołanej ustawy.

Sąd nie ma nadto wątpliwości, że obwinionego nie dotyczy podmiotowe wyłączenie powyższego zakazu wprowadzone w ust. 2 powołanego przepisu.

W tym miejscu zauważyć należy, że ustawa nie przewiduje legalnej definicji „cyrku”, a definicji tej próżno jest szukać również w Polskiej Klasyfikacji Działalności. W doktrynie wskazuje się jednak, że z uwagi na przynależność porządku prawnego Unii Europejskiej do naszego systemu prawnego należy w tym wypadku stosować definicję zawartą w art. 2 pkt 1 Rozporządzenia Komisji (WE) nr 1739/2005 z dnia 21 października 2005r. ustanawiającego wymogi dotyczące zdrowia zwierząt w odniesieniu do przemieszczania zwierząt cyrkowych między Państwami Członkowskimi, zgodnie z którą „cyrk” oznacza zakład organizujący wędrowne pokazy lub wędrowne przedstawienia z udziałem jednego lub więcej zwierząt. Co istotne, powyższe Rozporządzenie – oprócz wskazanej definicji - reguluje również formalne kwestie związane z działalnością przedsiębiorcy cyrkowego, a zatem wymóg i procedurę rejestracji cyrku, rejestr zwierząt, rejestr występów gościnnych i paszporty zwierząt, jak również wynikające z tych regulacji obowiązki nałożone na przedsiębiorcę cyrkowego. Dostosowując powyższą regulację do krajowego porządku prawnego ustawowo wskazano, że organem właściwym do wykonywania zadań określonych we wskazanym wyżej Rozporządzeniu (zgodnie z art. 24 ustawy z dnia 11 marca 2011 r. o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt) jest z kolei Powiatowy Lekarz Weterynarii, a samą kwestię ustalenia numeru rejestracji cyrku reguluje Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 27 grudnia 2007r. w sprawie opłat za wydanie rejestru zwierząt, rejestru występów gościnnych, paszportów zwierząt oraz ustalaniu indywidualnego numeru rejestracji cyrku. Tymczasem ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że obwiniony dokonał zgłoszenia rozpoczęcia działalności gospodarczej, którą i tak obwiniony zawiesił wpieryw w dniu 21 czerwca 2016r., a następnie w dniu 10.05.2018r., formalnie zaprzestając jej faktycznego prowadzenia.

Niezależnie od kwestii zawieszenia prowadzonej przez obwinionego działalności gospodarczej podkreślić należy, że w ocenie Sądu, nawet w przypadku gdyby obwiniony dalej formalnie działalność tę prowadził, nie legalizowałoby to w żaden sposób posiadania przez niego niebezpiecznego zwierzęcia. Nie można bowiem zapominać, że zgodnie z treścią art. 18 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej każdy przedsiębiorca obowiązany jest spełniać określone przepisami prawa warunki wykonywania tej działalności, a w szczególności te dotyczące ochrony przed zagrożeniem życia, zdrowia ludzkiego i moralności publicznej, a także ochrony środowiska. Wymogi takie określa m.in. ustawa z dnia 11 marca 2004 r. o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, a w tym art. 5 ust. 2 zgodnie z którym, podjęcie takiej działalności nadzorowanej dozwolone jest po uprzednim zgłoszeniu w formie pisemnej zamiaru jej prowadzenia powiatowemu lekarzowi weterynarii właściwemu ze względu na przewidywane miejsce jej prowadzenia.

Podkreślić należy nadto, że w ocenie Sądu nie ma żadnych wątpliwości, że celem nabycia przez obwinionego pumy zasadniczo nie było prowadzenie działalności cyrkowej, a po prostu chęć posiadania niebezpiecznego zwierzęcia. Na taką ocenę Sądu nie wpływają całkowicie niewiarygodne zapewnienia obwinionego, że zawiesił on swoją działalność gospodarczą z uwagi na wysokie koszty jej prowadzenia i w każdej chwili może wznowić jej działanie i urządzać pokazy cyrkowe. Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wprost wynika bowiem, że swoją „działalność” obwiniony ograniczył do nieodpłatnych akcji charytatywnych czy warsztatów i z całą pewnością w okresie od 10.05.2018r. do 04.10.2018r. (w tym okresie obwiniony nie prowadził działalności gospodarczej, a świadkowie potwierdzili, iż przebywał w Z., gdzie przetrzymywał zwierzę puma) nie prowadził żadnej działalności cyrkowej, którego założenie miało jedynie zalegalizować posiadanie przez niego zwierzęcia tak niebezpiecznego jak puma. W świetle powyższego Sąd nie ma wątpliwości, że obwiniony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona wykroczenia z art. 131 ust. 4 ustawy o ochronie praw przyrody.

Odnosząc się dalej do zarzutu przyjętego w pkt.1b wyroku wskazać należy, że zgodnie z treścią art. 18 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997r. o ochronie praw zwierząt zwierzęta wykorzystywane do celów rozrywkowych, widowiskowych, filmowych, sportowych i specjalnych mogą być przetrzymywane, hodowane i prezentowane jedynie w stadninach, cyrkach lub bazach cyrkowych oraz w miejscach przeznaczonych dla zwierząt wykorzystywanych do celów specjalnych, a przetrzymywanie, hodowla lub prezentacja tych zwierząt musi być wykonywana w sposób gwarantujący bezpieczeństwo ludzi i zwierząt. Z uwagi na to, że wskazana ustawa nie zawiera definicji legalnej terminu „prezentacja”, zasadnym jest uznanie, że art. 18 ustawy o ochronie przyrody odwołuje się w swej treści do powszechnego rozumienia tego terminu, a zatem oznacza on pokaz, przedstawienie, wystawienie wymienionych w treści przepisu zwierząt. Nie ma przy tym znaczenia odpłatność takiej prezentacji czy charakter wydarzenia w związku z którym prezentacja następuje. Istotne pozostaje bowiem samo miejsce prezentacji jak również jej sposób, który winien zagwarantować bezpieczeństwo ludzi i samych zwierząt. W świetle powyższego nie ma wątpliwości, że swoim zachowaniem obwiniony K. S. naruszył wskazane nakazy, a wyjaśnienia obwinionego w zakresie charakteru i nieodpłatności jego udziału w akcji charytatywnej pozostają bez znaczenia dla jego odpowiedzialności karnej. W świetle zgromadzonego materiału dowodowego, a w tym zeznań świadka M. S., a przede wszystkim załączonej do akt postępowania dokumentacji fotograficznej z wydarzenia oraz opisu wydarzenia zawartego na profilu M.. (...) na portalu społecznościowym Facebook (k. 68-70,73 i 75), nie bronią się nadto wyjaśnienia obwinionego w tym zakresie, w którym stwierdza on, że spotkanie miało charakter prywatny, a puma jedynie „towarzyszyła” mu w spotkaniu. Sąd nie ma wątpliwości, że to właśnie puma była główną atrakcją akcji charytatywnej, co wprost wynika z opisu tego wydarzenia. Niewątpliwie zgromadzone na wydarzeniu osoby miały możliwość obserwacji zwierzęcia, z którym obwiniony spacerował, trzymając je na smyczy. Zgromadzone na wydarzeniu osoby miały nadto możliwość dotknięcia zwierzęcia i zrobienia z nim zdjęcia, czego oczywistym dowodem są załączone do akt sprawy wydruki. Sąd nie ma przy tym wątpliwości, że prezentacja zwierzęcia nie odbywała się w miejscu do tego przeznaczonym zgodnie z treścią art. 18 ustawy o ochronie przyrody, a taki sposób prezentacji zwierzęcia – pomimo odmiennych twierdzeń obwinionego – z uwagi na charakterystykę gatunkową pumy concolor nie zapewniał bezpieczeństwa ani uczestniczącym w wydarzeniu ludziom ani samemu zwierzęciu. Oczywistym jest, na co Sąd zwrócił uwagę na początku rozważań, że puma concolor należy do zwierząt najbardziej niebezpiecznych dla życia i zdrowia ludzi z uwagi na naturalną agresywność i właściwości biologiczne. Właśnie z uwagi na te właściwości krąg podmiotów uprawnionych do posiadania i przetrzymywania zwierząt tej kategorii został ustawowo ograniczony do ogrodów zoologicznych, cyrków i placówek naukowych prowadzących badania nad zwierzętami (art. 73 ust. 2 ustawy o ochronie przyrody), gdyż tylko te podmioty są w stanie zapewnić właściwe warunki przetrzymywania takich zwierząt. Warunki te zostały wąsko określone w Rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 3 sierpnia 2011 r. w sprawie gatunków zwierząt niebezpiecznych dla życia i zdrowia ludzi oraz Załącznika nr 3 do tego Rozporządzenia. Trudno przypuszczać ażeby tak restrykcyjne i surowe warunki przetrzymywania kuguara były wynikiem nadwrażliwości ustawodawcy, a odpowiadają one wprost charakterystyce gatunkowej tego zwierzęcia. W świetle powyższego uznać należy, że środki przedsięwzięte przez obwinionego, które w jego ocenie pozostają wystarczające dla zagwarantowania osobom przebywającym z pumą bezpieczeństwa, a zatem skórzane szelki i smycz, gwarantowały to bezpieczeństwo chociażby w minimalnym stopniu. Stwierdzić należy wprost, że dopuszczenie do przebywania pumy – nawet tak „udomowionej” jak to twierdzi obwiniony - w otoczeniu innych osób, a w tym dzieci, w istocie bez żadnych realnych środków bezpieczeństwa, ocenić należy w kategorii skrajnej nieodpowiedzialności. W świetle powyższego nie może ulegać najmniejszej wątpliwości, iż obwiniony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona wykroczenia z art. 37 ust.1 w zw. z art. 18 ust.1 i 2 ustawy z dnia 21.08.1997r. o ochronie zwierząt.

Sąd nie miał przy tym wątpliwości, że obwiniony swoim zachowaniem wyczerpał nadto znamiona wykroczenia z art. 127 ust. 3 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004r. o ochronie przyrody. Zgodnie bowiem z treścią art. 64 ustawy o ochronie przyrody posiadacz żywych zwierząt gatunków wymienionych w załącznikach A i B rozporządzenia Rady (WE) nr 338/97 z dnia 9 grudnia 1996 r. w sprawie ochrony gatunków dzikiej fauny i flory w drodze regulacji handlu nimi, zaliczonych do płazów, gadów, ptaków lub ssaków, a także prowadzący ich hodowlę, jest obowiązany do pisemnego zgłoszenia ich do rejestru (ust. 1), a rejestr ten prowadzi starosta właściwy ze względu na miejsce przetrzymywania zwierząt lub prowadzenia ich hodowli. Z kolei zgodnie z ust. 5 powołanego art. obowiązek zgłoszenia

do rejestru lub wykreślenia z rejestru powstaje z dniem nabycia lub zbycia, wwozu do kraju lub wywozu za granicę państwa, wejścia w posiadanie zwierzęcia, jego utraty lub śmierci. Wniosek o dokonanie wpisu lub wykreślenia z rejestru powinien być złożony właściwemu staroście w terminie 14 dni od dnia powstania tego obowiązku. W świetle poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych (do czego Sąd obszernie odniósł się dokonując oceny dowodów zgromadzonych w toku postępowania) Sąd nie ma wątpliwości, że obwiniony w dniu 1 września 2016r. zmienił miejsce zamieszkania i z M. przeprowadził się wraz z rodziną oraz zwierzętami na działkę P. K. w Z., gdzie stale zamieszkiwał. W związku z powyższym obwiniony powinien pisemnie zgłosić posiadanie pумы do rejestru prowadzonego przez właściwego ze względu na miejsce przetrzymywania zwierzęcia starostę, którym w tym wypadku był Starosta (...). Z informacji uzyskanej ze Starostwa (...) wynika z kolei, że obwiniony takiego zgłoszenia nie dokonał, czego nota bene obwiniony nie kwestionuje i nie ma przy tym znaczenia że obwiniony zgłosił uprzednio posiadanie pумы do rejestru prowadzonego przez Starostę powiatu (...), skoro z dniem 1 września 2016r. zmieniło się miejsce przetrzymywania zwierzęcia i z tym dniem rozpoczął swój bieg termin do dokonania nowego zgłoszenia.

Zgodnie z treścią art. 37 ust. 1 ustawy o inspekcji weterynaryjnej kto udaremnia lub utrudnia działalność organów Inspekcji lub osób, o których mowa w art. 5 ust. 2, podlega karze aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny. Organami inspekcji są z kolei Główny Lekarz Weterynarii, wojewódzki lekarz weterynarii, jako kierownik wojewódzkiej inspekcji weterynaryjnej wchodzącej w skład zespolonej administracji rządowej w województwie, powiatowy lekarz weterynarii, jako kierownik powiatowej inspekcji weterynaryjnej wchodzącej w skład niezespolonej administracji rządowej i graniczny lekarz weterynarii. Zadania organów Inspekcji wykonują: lekarze weterynarii i inne osoby zatrudnione w Inspekcji oraz lekarze weterynarii wyznaczeni do wykonywania określonych czynności, jak i osoby niebędące lekarzami weterynarii wyznaczone do wykonywania określonych czynności o charakterze pomocniczym, przy czym lekarze weterynarii, o których mowa w art. 5 ust. 2 pkt 1 ustawy, są urzędowymi lekarzami weterynarii. Kompetencje w zakresie przeprowadzania kontroli weterynaryjnej, jak również wszystkie jej warunki, wskazane zostały z kolei w treści art. 19 ustawy o Inspekcji Weterynaryjnej. Zgodnie z nim uprawnienie do przeprowadzania kontroli obejmuje m.in. kontrolowanie przestrzegania wymagań określonych w prawodawstwie weterynaryjnym oraz przeprowadzania kontroli gospodarstw, centrów (organizacji), zakładów. Jak zeznał świadek I. G. – Powiatowy Lekarz Weterynarii w Z., w dniu 2 sierpnia 2018r. wraz z towarzyszącymi mu lekarzami weterynarii, w związku z informacją Komendy Powiatowej Policji w Z., udał się do Z. celem dokonania kontroli dobrostanu pумы concolor przetrzymywanej przez obwinionego. Powyższą okoliczność potwierdzają nadto inne dowody, a w tym pisma Inspekcji Weterynaryjnej w Z. i dokumentacja pokontrolna, w świetle czego nie ma wątpliwości, że Powiatowy Lekarz Weterynarii w Z. był uprawniony do przeprowadzenia tej kontroli.

W odniesieniu do samych znamion wykroczenia z art. 37 ustawy o Inspekcji Weterynaryjnej podkreślić należy nadto, że w doktrynie słusznie wskazuje się, że znamię „udaremnić” należy tłumaczyć jako niedopuszczanie do czegoś, przeszkadzanie w czymś, uniemożliwianie. Jak wskazano w Komentarzu do niektórych przepisów ustawy o Inspekcji Weterynaryjnej, [w:] Wykroczenia pozakodeksowe, wyd. II autorstwa Wojciecha Kotowskiego i Bolesława Kurzępy w kontekście komentowanego wykroczenia będzie to uniemożliwianie działalności organów Inspekcji lub osób, o których mowa w art. 5 ust. 2 ustawy. „Sposobem zachowania się sprawcy może być np. niewpuszczenie pracownika organów lub osób na teren kontrolowanej jednostki, uniemożliwianie przeprowadzenia kontroli, odmowa dostępu do dokumentacji. Udaremnianie wcale nie musi (choć może) łączyć się ze stosowaniem przemocy, groźby albo zniewagi.”. W świetle powyższe nie ma zatem wątpliwości, że poprzez niewpuszczenie organu kontrolującego obwiniony udaremnił działalność organów Inspekcji w rozumieniu art. 37 ust. 1 powołanej ustawy.

Mając na uwadze powyższe, Sąd na podstawie art. 131 ust.4 ustawy z dnia 16.04.2004r. o ochronie przyrody w zw. z art. 9 § 2 k.w. w zw. z art. 24 § 1 i § 3 k.w. wymierzył obwinionemu karę grzywny w wysokości 1.000 złotych. Sąd orzekający uznał, że kara w takim wymiarze będzie adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości przypisanych obwinionemu wykroczeń oraz stopnia ich zawinienia. Sąd uznał, że wina obwinionego nie budzi w przedmiotowej sprawie wątpliwości – obwiniony jest osobą młodą, która w pełni zdawała sobie sprawę, że postępuje w sposób bezprawny tym bardziej, że chociaż jego zachowanie było już przedmiotem postępowań o wykroczenia, to obwiniony nie zmienił swojej postawy. Sąd uznał tym samym stopień zawinienia obwinionego za znaczny.

Sąd uznał przy tym, zgodnie z treścią art. 24 k.w., że grzywna w takim wymiarze spełni wobec obwinionego cele kary, a mieści się ona również w możliwościach zarobkowych obwinionego.

Mając na uwadze wszystkie okoliczności przedmiotowej sprawy, a w tym kierując się dobrem zwierzęcia przetrzymywanego przez obwinionego, jak również mając na względzie bezpieczeństwo osób, z którymi puma przebywa, jak również innych osób, a także postawę obwinionego, Sąd zdecydował, że w przedmiotowej sprawie należy zastosować dodatkowy środek i orzec przepadek zwierzęcia pumy concolor. Zgodnie bowiem z treścią art. 131a ust. 1 ustawy o ochronie praw przyrody w razie ukarania za wykroczenie określone w art. 131 ust. 4 sąd może orzec przepadek zwierząt niebezpiecznych dla życia i zdrowia ludzi, a zwierzęta, o których mowa w ust. 1, podlegają przekazaniu podmiotom uprawnionym do ich utrzymywania, wyznaczonym przez regionalnego dyrektora ochrony środowiska (ust. 2). Sąd nie ma wątpliwości, że środek ten jest w okolicznościach przedmiotowej sprawy niezbędny, gdyż obwiniony nie zmienił swego naganego zachowania uznając, że może posiadać niebezpieczne zwierzę puma mimo, że nie prowadzi żadnej działalności cyrkowej, ani nie wykazuje jakiegokolwiek aktywności z tym związanej, tym samym utrzymując stan rzeczy jak opisany w zarzucie.

Nadto, Sąd orzekł o kosztach postępowania, nie znajdując żadnych podstaw do zwolnienia obwinionego z obowiązku ich uiszczenia, albowiem może wykonywać pracę zarobkową dającą mu stałe dochody. Na podstawie art. 118 § 1 i § 2 k.p.w. w zw. z § 2, § 3 pkt.2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2017r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia i art. 617 k.p.k. w zw. z art. 3 ust.1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych w zw. z art. 119 k.p.w. Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (stu) złotych tytułem wydatków postępowania oraz opłatę sądową w wysokości 100 (stu) złotych.